

Omdat ik leuk vind!

Eerste druk, mei 2012
© 2012 Dicky Dikken

Correcties: Jan de Boer en Marieke Groen
Ontwerp en foto cover: Kevin Dikken
Foto blz. 100 en 102: Bernard from Austria

ISBN: 978-90-484-2406-1
NUR: 508

Uitgever: Free Musketeers, Zoetermeer
www.freemusketeers.nl

Hoewel aan de totstandkoming van deze uitgave de uiterste zorg is besteed, aanvaarden de auteur en uitgever geen aansprakelijkheid voor eventuele fouten en onvolkomenheden, noch voor de directe of indirecte gevolgen hiervan.

Niets uit deze uitgave mag zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever worden openbaar gemaakt of verveelvoudigd, waaronder begrepen het reproduceren door middel van druk, offset, fotokopie of microfilm of in enige digitale, elektronische, optische of andere vorm of (en dit geldt zonodig in aanvulling op het auteursrecht) het reproduceren (I) ten behoeve van een onderneming, organisatie of instelling of (II) voor eigen oefening, studie of gebruik welk(e) niet strikt privé van aard is.

Omdat ik
leuk vind!

Dicky Dikken

Dicky Dik, ergens begin 2011
Nederland, Leeuwarden 7°

Omdat ik leuk vind!

Waarom deze titel:

Toen mijn kleinzoon een jaar of twee was, gaf hij steevast hetzelfde antwoord op de vraag waarom hij iets deed. En dat antwoord was; 'omdat ik leuk vind'. Hij hoefde mij helemaal geen uitleg te geven waarom hij bepaalde dingen deed. Het feit dat hij het leuk vond om die dingen te doen, was voor hem genoeg. Zo was het destijds ook met mij; Het besluit om een heel eind te gaan lopen, heb ik genomen, 'gewoon omdat ik het leuk vind'. Niet om naar het diepere in mezelf op zoek te gaan, mezelf tegen te komen, om spirituele of religieuze redenen, niets van dat alles. Althans toen niet, later heb ik gemerkt dat er veel van dat soort redenen ten grondslag liggen aan zo'n beslissing. Echter bij het eerste plan, mijn biezen te pakken en de wijde natuur in te trekken had ik dat niet zo.

Als basis voor dit boek heb ik de verhalen genomen die ik dagelijks op mijn site 'dickydik.waarbenjij.nu' plaatste. Al moet ik wel bekennen dat ik die zelf helemaal niet plaatste. Aan het eind van de dag stuurde ik via de mail het stukje samen met een aantal foto's naar huis, waar Willy (mijn vrouw) dit dan keurig op de site zette. Soms zelfs midden in de nacht of 's morgens voor dat ze naar het werk ging. Uit reacties van bezoekers van de site, blijkt dat dit zeer werd gewaardeerd. Naar later bleek werden de verhaaltjes als slaapmutsje, of opstarter van de dag gelezen. Eerst even Dicky Dik lezen en dan op bed, of eerst even de avonturen van Dicky Dik en dan aan het werk. Zo nu en dan ga ik even over in het Leeuwarders, het dialect dat ik vaak met vrienden en bekenden spreek. Mocht je dit niet snappen, probeer het dan eens fonetisch uit te spreken daar zal het beslist een stuk duidelijker van worden.

Kortom voor je ligt de lange aangepaste versie van mijn tocht naar Finisterre, het verhaal van mijn voorbereidingen en dat van de nasleep. Ik hoop dat iedereen die dit boek leest er net zoveel van kan genieten als ik van mijn reis heb gedaan. Misschien dat dit verhaal een stimulans kan zijn voor iemand om de beslissing te nemen, hetzelfde als mij te doen. **‘Eén keer doen wat je wilt, omdat je leuk vindt’**

Langs deze weg wil ik een aantal mensen bedanken die het mogelijk hebben gemaakt dat ik deze reis heb kunnen maken en dit boek heb kunnen uitbrengen.

Willy: mijn webmaster en lieve echtgenoot, die laat op de avond, of vroeg in de morgen er toch maar weer voor zorgde dat mijn verhaaltjes op de site kwamen te staan. Mijn steun aan het thuisfront waar ik ten allertijden op terug kon vallen.

Jan de Boer die mij door zijn verhalen enthousiast heeft gemaakt om mijn blog in boekvorm uit te geven en dat hij zijn vakantie heeft willen opofferen om de 1^e correctie te doen.

Marieke Groen die de 2e correctie heeft gedaan en daar een deel van haar kerstvakantie aan heeft besteed.

Mijn volgers: die door hun reacties op de site me iedere keer oppepten en mij het idee hebben gegeven dat ik wel aardige stukjes kan schrijven waardoor ik de losse stukjes van de site heb kunnen herschrijven en in één boek heb weten te persen.

Alle lieve mensen die ik onderweg ben tegengekomen en waar ik mooie gesprekken mee heb gehad, avonturen mee heb beleefd allemaal bedankt.

Al die mensen die mij op mijn voetreis onderdak hebben verschaft, eten hebben gegeven en mij water hebben laten bijvullen allen ontzettend bedankt.

Dicky Dik, 20 september 2009
Nederland, Leeuwarden 7°

Toch maar een dag(boek)

Toch maar een dagboek! Na aandringen van veel mensen heb ik dan toch maar besloten een dagboek te gaan bijhouden. Het is een mooie manier om iedereen op de hoogte te houden en met deze site eenvoudig vanaf elke plaats bij te houden. Nu eerst maar eens uitvinden hoe ik al mijn verhalen en foto's op deze site kan plaatsen.

Dit waren de eerste woorden die ik op de site 'dickydik.waarbenjij.nu' plaatste en daar is het wat dit boek betreft ook allemaal mee begonnen. Nadat ik mijn beslissing dat ik een lange tocht ga lopen, wereldkundig heb gemaakt, vragen steeds meer mensen of ze mij kunnen volgen op mijn tocht. In eerste instantie heb ik helemaal geen zin om allerlei belevenissen aan het papier toe te vertrouwen. Deze reis is voor mezelf en voor niemand anders; misschien kan ik het wel niet eens: dat schrijven. Aan de andere kant lijkt het me ook wel weer leuk om andere mensen van mijn avontuur mee te laten genieten. Oké dan, maar ik neem me stellig voor om me niet te laten beïnvloeden. Ik wil 'mijn' tocht lopen en me niet laten leiden door reacties, die ik dan weer moet beantwoorden. Daarom besluit ik ook om tijdens de tocht niet op de reacties te reageren en bepaalde dingen niet op de site te plaatsen. Sommige zaken liggen op internet gevoelig en je kunt niet alles op het net zetten. Tenslotte kom je ook weer een keer terug. Ik heb dan geen zin om allerlei zaken uit te leggen. In dit boek probeer ik zo duidelijk en open mogelijk te zijn, wat een iets ander verhaal geeft dan de verhalen die ik op de site heb verteld. Mede omdat deze verhalen bijna één jaar na mijn tocht worden herschreven, krijgt de lezer een ander, meer uitgebreider, beeld van mijn tocht. Hoe dat heldere beeld eruit ziet, kun je lezen in dit boek 'Omdat ik leuk vind', dat mijn verhaal van mijn ruim 3200 km lange voettocht beschrijft. De aanloop er naar toe en de nasleep die

zo'n tocht met zich mee brengt. Dat alles voorzien van de mooiste foto's die ik of iemand anders onderweg heeft gemaakt.

Dicky Dik, 23 september 2009
Nederland, Leeuwarden 8°

Waarheen Waarvoor

Een mooie titel voor het begin van het verslag, lijkt wel iets van Mieke Telkamp.

Wat ik zal proberen te doen is jullie uitleggen wat mijn reisbestemming is en waarom ik dit van plan ben te doen, Zeker is (op dit moment)-en dat is 23 september 2009- dat ik het nog niet heb gedaan! Een sportieve prestatie. Het lopen van St. Jacobobie Parochie in Nederland (Friesland) via Zwarte Haan (een buurtschap liggend aan de Waddenzee – Zwarte Haan is ook het begin van Het Jacobspad) – een pelgrimspad naar Kaap Finisterre (betekend eind van de wereld). Logisch dat de bevolking van het Bildt, het buurtschap Zwarte Haan dit het begin van de wereld noemt. Dus kortweg mijn reis loopt ‘van het begin naar het eind van de wereld’ met daar tussen in ± 3200 km die te voet moet worden afgelegd. Je moet wel gek zijn om dat te willen en op dit moment denk ik dat ik dat ook wel een beetje ben. Maar ter zake: Een jaar of tien geleden ben ik in verband met rugklachten, begonnen met lopen. Wandelen wel te verstaan. Al snel kwam ik tot de conclusie dat als ik een aantal kilometers gestapt had, mijn rugklachten een stuk minder werden en om van de nood een deugd te maken ben ik maar gaan trainen voor het ‘Elfstedenbrevet’. Mocht je voor dit begerenswaardige brevet in aanmerking willen komen, dan moet je het traject van de ‘Elfsteden’ schaatsend, fietsend en lopend hebben bedwongen. Als je dan eenmaal in dat wandelwereldje rond loopt, krijg je ook de gezellige verhalen van de vierdaagse van Nijmegen te horen, waardoor deze op het to do lijstje wordt bijgeschreven. Zo’n Elfsteden of vierdaagse is best leuk. Echter voordat je conditioneel en fysiek in staat bent deze vier-en vijfdaagse tochten te volbrengen, heb je al vaak een kleine duizend kilometer in de benen. Dat zijn wel kilometers die je alleen moet lopen en tijdens dat ‘alleen lopen’

kwam ik er achter dat me dat wel beviel. Lekker kopje leeg maken, muziekje op en genieten van de natuur. Maar hoe kom je er dan bij om 3200 km te lopen, want dat is nog wel wat anders dan vijf dagen 50 kilometer lopen. Het antwoord is simpel. 2010 is voor mij een jaar dat ik 40 jaar aan het werk ben, ongeveer 40 jaar vrijwilligerswerk heb gedaan en de mogelijkheid heb om een half jaar sabbatical te nemen. Als je die zaken bij elkaar optelt is de keuze snel gemaakt wegwezen: nu het nog kan. Als je dan wat gaat sneuven op internet over langere afstanden, kom je al snel bij Santiago de Compostella. 's Morgens vertrekken en niet weten waar je 's avonds slaapt leek me wel wat. Vier en een halve maand nomadenleven lijkt mij top. Maar ik weet niet wat me te wachten staat. Gelukkig voor mij word ik gesteund door het thuisfront en staan ze achter mijn beslissing dit te doen. Als je een dergelijk beslissing hebt genomen, dan moeten er ontzettend veel keuzes worden gemaakt: welke tijd van het jaar ga ik, welke route neem ik, neem ik een tent mee, kook ik zelf, welke rugzak, enz. enz. Tot aan 10 maart, de dag van mijn vertrek, zal ik proberen uit te leggen waarom ik welke keuzes heb gemaakt.

Dicky Dik, 12 oktober 2009
Nederland, Leeuwarden 10°

Allemaal keuzes

Ik had beloofd terug te komen op de keuzes die je allemaal moet maken!

Welke route volg ik, wanneer ga ik weg, wat neem ik mee, welk type rugzak neem ik mee en nog veel meer van die kleine dingen die je moet beslissen. Op een gegeven moment blijkt ineens dat er een point off no return is ontstaan, ofwel je kunt niet meer terug. Of de gemaakte keuzes de juiste zijn, weet ik niet. De toekomst zal het uitwijzen. Tot 10 maart zal ik van een aantal keuzes proberen, het hoe en waarom uit te leggen. In dit hoofdstuk wil ik mijn keuze toelichten van de route die ik neem. Als je gaat Googelen op Santiago de Compostella kom je er achter dat net zoals naar Rome, ook vele wegen naar Santiago de Compostella leiden. In mijn geval kies ik voor de mooiste, althans in mijn ogen en dat is zeker niet de gemakkelijkste. Je doet het maar één keer, dus doe het dan wel goed en mooi. Ik start in Sint Jacobiparochie en loop dan via het Jabikspaad naar Hasselt, dan via Zwolle naar Hellendoorn waar ik het Pieterpad tot Maastricht volg. Vervolgens ga ik via Le Sentier Via Mosana, of van Maastricht via Luik naar Namen: de Via Mosana. Daarna via de GR 654 van Namen naar Veزالay Dit traject komt langs de steden; Dinant – Rocroi – Signy l'Abbaye – Reims – Châlons-en-Champagne – Vitry-le-François – Lentilles – Bar-sur-Seine – Tonnerre – Auxerre – Vézelay. Waarom weet ik niet maar ik kies niet voor Auxerre, maar wijk uit naar Avalon om daarna Veزالay aan te doen. Daarna wijk ik van de pelgrimsroute af om met een doorsteek van Vézelay naar Le Puy-en-Velay via de GR13 en de GR3 en de st.Jacobsroute van Cluny naar Le Puy, in Le Puy-en-Velay te komen. Dit gebied van de Morvan en het Centraal massief zijn gebieden van ongerepte natuur en woeste landschappen. Een uitdaging waar ik veel van verwacht; we zullen het zien.

Daar ga ik verder op de GR65, (voor de duidelijkheid GR staat voor grand Randonnee) via Le Puy – Monistrol-d'Allier – Aumont-Aubrac – Espalion – Conques – Figeac.-Cahors. – Moissac. – la Romieu – Condom – Montréal-du-Gers – Aire-sur-l'Adour – Arthez-de-Béarn – St. Palais – Ostabat – Saint-Jean-Pied-de-Port – Roncevaux. Hier ga je de Pyreneeën over en loop je Spanje binnen. Een mooi lijstje met namen van steden waar ik niets van weet. Over een jaar zal dit anders zijn. In Spanje loop ik de zgn. Camino Frances, een route die langs Pamplona. – Burgos – Villafranca naar Santiago de Compostella en het nog 100 km verder liggende Finisterre een plaatsje aan de Atlantische oceaan loopt. Of de reis ook werkelijk zo zal verlopen durf ik niet te voorspellen maar je moet een doel hebben.